

1 Kleine kans

Seda zucht. Het is midden in de nacht, maar ze moet echt. Als die nare hond maar niet bij hun container loopt. Vorige week heeft hij een man uit de buurt aangevallen. Voorzichtig laat ze zich uit bed glijden. Oma mag niet wakker worden. Op de tast zoekt ze haar trui en schoenen. De vloer voelt koud aan. Langzaam schuifelt ze door de kamer. Met haar vingers volgt ze de ribbels in de wand van hun container. Veertien, vijftien, zestien. Zachtjes geeft ze een duw tegen de deur, piepend gaat hij op een kier.

Gauw rent ze naar het hok. In haar ooghoek beweegt iets. Is het die grote, nare hond? Ze kijkt nog eens goed. Nee, het is een tak aan een boom die beweegt.

Snel, naar binnen. Ze springt het hok in en haalt de klep van het gat af. Wat stinkt dit hok toch. Met haar neus dichtgeknepen doet ze een plas.

In de verte jankt een hond. Het gordijn wappert zachtjes heen en weer. Eigenlijk zouden ze een deur in de wc moeten maken. Voorzichtig doet Seda het gordijn iets opzij. Meteen laat ze het weer los. Er loopt iemand bij hun container! De voetstappen komen steeds dichterbij. Ze maakt zich zo klein mogelijk.

Zal ze oma roepen? Maar die hoort nooit iets, die is zo doof. Waren papa en mama er maar!

Er klinkt een geluid. Het geluid van iemand die pijn heeft. Met trillende vingers doet ze het gordijn weer iets opzij. Een kromgebogen figuur staat tegen een boom. Een vrouw zo te zien.

Opnieuw gekreun. Ziet ze het nou goed? Is het mama? Ja, ze weet het zeker, het is mama! Zou ze soms door die nare hond zijn aangevallen? Of is het weer haar rug?

Ze speurt nog even rond of ze die grote hond echt niet ziet, dan loopt ze gauw naar mama toe.

‘Wat is er?’ fluistert ze.

Mama kijkt verbaasd om. ‘Wat doe jij hier?’

Seda wijst naar de wc.

Mama gaat rechtop staan. ‘Ik heb last van mijn rug’, zegt ze.

‘Kom, dan gaan we snel slapen.’

Samen lopen ze naar de ingang van de container.

‘Waarom ben je zo vroeg thuis?’

‘Het broodbakken lukte niet meer door de rugpijn’, legt mama uit.

Seda houdt de wand van de container vast. Samen met mama loopt ze naar binnen. Twaalf ribbels, nu zijn ze bij de bank.

‘Welterusten.’ Mama geeft haar een kus voordat ze gaat liggen.

Seda loopt naar het achterste gedeelte van de container. Achter het gordijn staat oma’s bed. Omdat de container te klein is voor nog een bed, slaapt mama altijd op de bank. En als papa er ook is, slapen ze samen op de bank, dat past bijna niet. Seda hoopt dat papa snel naar huis komt. Hij is al maanden in het buitenland aan het werk.

‘Moest je naar de wc?’ vraagt oma als ze naast haar kruipt.

‘Ja’, antwoordt Seda en ze wrijft onder de dekens haar voeten warm. ‘Mama is ook al thuis. Het bakken lukte niet meer omdat ze zo’n last van haar rug heeft.’

Vanuit de woonkamer klinkt zacht gekreun.

‘Mama moet naar een dokter’, zegt Seda wat harder in oma’s oor.

Oma draait zich slaperig om. ‘Die willen niet helpen’, zegt ze.

‘We hebben geen geld.’

‘Maar het moet!’ zegt Seda.

Oma trekt de deken hoog over zich heen. ‘Dan moeten we iemand met geld zoeken’, zegt ze.

Seda zucht. Er is niemand die hun geld kan lenen.

'Een dokter wil toch mensen helpen?' vraagt ze gefrustreerd.
'Mama moet gewoon naar het ziekenhuis.'
Oma komt dichterbij haar liggen. 'Een dokter wil geld verdienen en dat hebben wij niet.'
Seda draait zich naar oma toe. 'Later als ik dokter ben, help ik iedereen die hulp nodig heeft.'
'Ach kind', zegt oma. 'Je wordt later geen dokter. Eens arm, altijd arm.'
'Ik word dokter', zegt Seda.
'Kleine kans', zegt oma. 'Kijk eens naar je vader en moeder. Die wilden ook studeren, maar het is ze niet gelukt. Arme mensen kunnen niet studeren. Je vader verdient net genoeg voor een beetje brandhout en eten.'
Seda laat haar vingers over de spijlen van het bed gaan. Oma heeft het mis, ze blijven niet arm en ze gaat wel studeren. Misschien is de kans klein. Maar een kleine kans is wel een kans.